

HOMILIA A LA MISSA DE CLAUSURA DE LA JORNADA MUNDIAL DE LA JOVENTUT

Campo San Juan Pablo II -Metro Park (Panamà)

27 de gener de 2019

«Tots a la sinagoga tenien els ulls fixos en Ell. Llavors va començar a dir-los: Avui s'ha complert aquest passatge de l'Esclatúra que acabeu de sentir» (Llc 4,20-21).

Així l'Evangelí ens presenta el començament de la missió pública de Jesús. Ho fa a la sinagoga que el va veure créixer, envoltat de coneguts i veïns i, fins potser, d'alguna de les seves "catequistes" de la infància que li va ensenyar la llei. Moment important en la vida del Mestre pel qual, el nen que es va formar i va créixer en el si d'aquesta comunitat, es posava dempeus i prenia la paraula per a anunciar i posar en acte el somni de Déu. Una paraula proclamada fins llavors només com a promesa de futur, però que en boca de Jesús només podia dir-se en present, fent-se realitat: «Avui s'ha complert».

Jesús revela l'ara de Déu que surt a la nostra trobada per a convocar-nos també a prendre part en el seu ara de «portar la Bona Notícia als pobres, l'alliberament als captius i la vista als cecs, donar llibertat als oprimits i proclamar un any de gràcia en el Senyor» (cf. Llc 4,18-19). És l'ara de Déu que amb Jesús es fa present, es fa rostre, carn, amor de misericòrdia que no espera situacions ideals, situacions perfectes per a la seva manifestació, ni accepta excuses per a la seva realització. Ell és el temps de Déu que fa justa i oportuna cada situació, cada espai. En Jesús s'inicia i es fa vida el futur promès.

Quan? Ara. Però no tots els que allí ho van escoltar es van sentir convidats o convocats. No tots els veïns de Natzaret estaven preparats per a creure en algú que coneixien i havien vist créixer i que els convidava a posar en acte un somni tan esperat. És més, «deien: “però aquest no és el fill de Josep?”» (Llc 4,22).

També a nosaltres ens pot passar el mateix. No sempre creiem que Déu pugui ser tan concret, tan quotidià, tan pròxim i tan real, i menys encara que es faci tan present i actui a través d'algú conegut com pot ser un veí, un amic, un familiar. No sempre creiem que el Senyor ens pugui convidar a treballar i a enfangar-nos les mans al costat d'Ell, en el seu Regne de forma tan simple però contundent. Costa acceptar que «l'amor diví es faci concret i gairebé experimentable en la història amb totes les seves vicissituds doloroses i glorioses» (BENET XVI, Audiència general, 28 setembre 2005).

I no són poques les vegades que actuem com els veïns de Natzaret, que preferim un Déu a la distància: bufó, bo, generós, ben dibuixadet, però distant, i sobretot un Déu que no incomodi, un Déu domesticat. Perquè un Déu pròxim i quotidià, amic i germà ens demana aprendre de quotidianitat i sobretot de fraternitat. Ell no va voler tenir una manifestació angelical o espectacular, sinó que va voler regalar-nos un rostre germà i amic, concret, familiar. Déu és real perquè l'amor és real, Déu és concret perquè l'amor és concret. I és precisament aquesta «concreció de l'amor el que constitueix un dels elements essencials de la vida dels cristians» (cf. BENET XVI, Homilia, 1 març 2006).

Nosaltres també podem córrer els mateixos riscos que els veïns de Natzaret, quan en les nostres comunitats l'Evangelí es vol fer vida concreta i comencem a dir: “Però aquests nois, no són fills de Maria, Josep, i no són germans de, són parents de... Aquests no són els jovenets que nosaltres ajudem a créixer... Que callin la boca, com els creurem?. Aquest d'allà, no era el que trencava sempre els vidres amb la seva pilota?”.

l'el que va néixer per a ser profecia i anunci del Regne de Déu acaba domesticat i empobrit. Voler domesticar la Paraula de Déu és temptació de tots els dies.

l fins i tot a vosaltres, benvolguts joves, us pot passar el mateix cada vegada que penseu que la vostra missió, la vostra vocació, que fins a la vostra vida és una promesa però sols per al futur, i res té a veure amb el present. Com si ser jove fos sinònim de sala d'espera de qui espera el torn de la seva hora. l en el "mentrestant" d'aquesta hora, inventem o us inventeu un futur higiènicament ben empaquetat i sense conseqüències, ben armat i garantit amb tot "ben assegurat". No volem oferir-vos un futur de laboratori.

És la "ficció" d'alegria. No és l'alegria de l'avui, del concret, de l'amor. Així amb aquesta ficció de l'alegria us "tranquil·litzem" i adormim perquè no feu soroll, perquè no molesteu molt, perquè no us pregunteu ni pregunteu, perquè no us qüestioneu ni ens qüestioneu; i en aquest "mentrestant" els vostres somnis perden vol, es tornen rèptils, comencen a dormir-se, són "ensoñamientos" rèptils, petits i tristos (cf. Homilia del Diumenge de Rams, 25 març 2018), tan sols perquè considerem o consideren que encara no és el vostre ara; que sou massa joves per a involucrar-vos a somiar i treballar el demà. l així us continuem "procrastinant". l sabeu una cosa, que a molts joves això els agrada. Si us plau, ajudem-nos a fer que no els agradi, a que es rebel·lin, i que vulguin viure l'ara de Déu.

Un dels fruits del passat Sínode va ser la riquesa de poder trobar-nos i, sobretot, escoltar-nos.

La riquesa de l'escolta entre generacions, la riquesa de l'intercanvi i el valor de reconèixer que ens necessitem, que hem d'esforçar-nos a propiciar canals i espais en els quals

involucrar-se a somiar i treballar el demà ja des d'avui. Però no aïlladament, sinó junts, creant un espai comú. Un espai que no es regala ni el guanyem en la loteria, sinó un espai pel qual també vosaltres heu de lluitar. Vosaltres joves heu de lluitar pel vostre espai avui, perquè la vida és avui, ningú et pot prometre un dia del demà, el teu jugar-te és avui, el teu espai és avui, com estàs responent a això?

Perquè vosaltres, benvolguts joves, no sou el futur. Ens agrada dir que sou el futur, no. Sou el present, vosaltres joves sou l'ara de Déu. Ell us convoca i us crida a les vostres comunitats, us crida a les vostres ciutats per anar a cercar els vostres avis, els seus adults; a posar-se dempeus i, al costat d'ells, prendre la paraula i posar dempeus el somni amb el qual el Senyor us va somiar.

No demà, ara, perquè allí, ara, on està el vostre tresor allí estarà també el vostre cor (cf. Mt 6,21); i allò que us enamori conquerirà no només la vostra imaginació, sinó que ho afectarà tot. Serà el que us faci aixecar al matí i us impulsi en les hores de cansament, us trenqui el cor i us faci omplir-vos de sorpresa, d'alegria i de gratitud. Sentiu que teniu una missió i enamoreu-vos, que això ho decidirà tot (cf. PEDRO ARRUPE, S.J., Res és més pràctic). Podrem tenir-ho tot, però benvolguts joves, si manca la passió de l'amor, faltarà tot. La passió de l'amor avui i deixem que el Senyor ens enamori i ens porti fins al demà.

Per a Jesús no hi ha un "mentrestant" sinó amor de misericòrdia que vol niar i conquerir el cor. Ell vol ser el nostre tresor, perquè Jesús no és un "mentrestant" en la vida o una moda passatgera, és amor de lliurament que convida a lliurar-se.

És amor concret, d'avui, pròxim, real; és alegria festiva que neix en optar i participar en la pesca miraculosa de l'esperança i la caritat, la solidaritat i la fraternitat enfront de tanta mirada paralitzada i paralitzant per les pors i l'exclusió, l'especulació i la manipulació. Germans: El Senyor i la seva missió no són un "mentrestant" en la nostra vida, una cosa passatgera, no són sols una Jornada Mundial de la Joventut són la nostra vida d'avui i caminant.

Tots aquests dies de forma especial ha murmurat com a música de fons el "faci's" de Maria. Ella no només va creure en Déu i en les seves promeses com una cosa possible, va creure a Déu i es va animar a dir "sí" per a participar en aquest ara del Senyor. Va sentir que tenia una missió, es va enamorar i això ho va decidir tot. Vosaltres sentiu que teniu una missió, deixeu-vos enamorar i el Senyor decidirà tot.

Com va succeir a la sinagoga de Natzaret, el Senyor, al mig nostre, els seus amics i coneguts, torna a posar-se dempeus, a prendre el llibre i dir-nos: «Avui s'ha complert aquest passatge de l'Escltura que acabem de sentir» (Llc 4,21).

Benvolguts joves, voleu viure la concreció del seu amor? Que el vostre "sí que" continuï sent la porta d'ingrés perquè l'Esperit Sant ens regali una nova Pentecosta a l'Església i al món. Que així sigui.